

Sygn. akt II Ka 414/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2013 r.

sprawy **M. D.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 270 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 21 maja 2013 r. sygn. akt II K 53/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; ustala, iż wydatki za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 414/13

UZASADNIENIE

M. D. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od dnia 13 do 24 stycznia 2002 roku w W. i O., woj. (...) sporządziła zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 stycznia 2002 roku w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec M. C. do dnia 15 kwietnia 2002 roku w sprawie II K 133/01 Sądu Rejonowego w W., pod którym podrobiła podpis M. C., a następnie tak podrobionym dokumentem posłużyła się jako autentycznym w ten sposób, że w dniu 24 stycznia 2002 roku przedłożyła przedmiotowe zażalenie w Sądzie Rejonowym w O., czym utrudniała postępowanie karne II K 133/01 Sądu Rejonowego w W.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

II. w okresie od dnia 28 lutego 2002 roku do 7 marca 2002 roku w W. i O., woj. (...) sporządziła wniosek o uchylenie tymczasowego aresztowania wobec M. C. w sprawie II K 133/01 Sądu Rejonowego w W., pod którym podrobiła podpis

M. C., a następnie tak podrobionym dokumentem posłużyła się jako autentycznym w ten sposób, że w dniu 7 marca 2002 roku przedłożyła przedmiotowy dokument w Sądzie Rejonowym w W., czym utrudniała postępowanie karne II K 133/01 Sądu Rejonowego w W.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

III. w okresie od dnia 29 lipca do 12 sierpnia 2003 w O., woj. (...) sporządziła wniosek o przerwę w odbywaniu kary pozbawienia wolności odbywanej przez A. B. w K. zawierający nieprawdziwe okoliczności dotyczące choroby matki A. B. – R. W., pod którym podrobiła podpis A. B., przy czym do wniosku dołączył dwa zaświadczenia lekarskie poświadczające nieprawdę co do stanu zdrowia R. W. wystawione przez Z. R. w dniu 29 lipca 2003 roku w O. oraz P. S. wystawione w dniu 30 lipca 2003 roku w O., a następnie w/w opisane dokumenty złożyła w dniu 12 sierpnia 2003 roku w O., czym utrudniała postępowanie karne III K. (...)/pr Sądu Okręgowego w O.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

IV. w okresie od początku 2002 roku do 2005 roku w W. i O., woj. (...), powołując się na swoje wpływy w sądach, w szczególności w Sądzie Rejonowym i Okręgowym w O., Sądzie Rejonowym w W. oraz Sądzie Okręgowym w O., przyjęła od E. C. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 6.000 złotych w zamian za uchylenie tymczasowego aresztowania M. C. w sprawie II K 133/01 Sądu Rejonowego w W. oraz od M. C. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 16.000 złotych pochodzących od A. B. w kwocie 14.000 złotych oraz S. G. w kwocie 2000 złotych w zamian za pomoc w prowadzonych wobec A. B. i S. G. postępowaniach karnych,

tj. o czyn z art. 230 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 21 maja 2013 roku:

I. oskarżoną M. D. uznał za winną dokonania zarzucanych jej w punktach I i II aktu oskarżenia czynów wyczerpujących dyspozycję art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał ją, wymierzając na mocy art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżoną M. D. uznał za winną dokonania zarzucanego jej w punkcie III aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 270 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał ją, wymierzając na mocy art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżoną M. D. uznał za winną dokonania zarzucanego jej w punkcie IV aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 230 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 230 § 1 kk skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 22.000 złotych;

IV. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonej jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył jej karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 lat;

VI. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.800 złotych tytułem opłaty oraz obciążył ją poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 456,75 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, który na podstawie art. 425 kpk oraz art. 444 kpk, zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść M. D.. Orzeczeniu temu, oskarżyciel publiczny zarzucił rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej wobec oskarżonej poprzez brak uwzględnienia we właściwy sposób przedmiotowo-podmiotowych okoliczności popełnienia wszystkich czynów oraz stopnia winy oskarżonej, co skutkowało wymierzeniem oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wskazując na powyższe oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kar jednostkowych: za I i II czyn aktu oskarżenia – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za III czyn aktu oskarżenia – 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn IV aktu oskarżenia – 1 rok pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych po 50 zł każda stawka, oraz przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa w kwocie 22.000 złotych oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podniesiony w apelacji prokuratora zarzut rażąco niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej M. D. wyrażającej się orzeczeniem kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania uznać należy za niezasadny.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym w Postanowieniu z dnia 20 listopada 2008 r. II KK 180/08, w myśl którego do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stosuje się wszystkie zasady sędziowskiego wymiaru kary wskazane w art. 53 kk, w tym jego § 2.

Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonej karę uwzględnił dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk; uwzględnił stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynów oraz działanie w warunkach art. 91§1 kk. Sposób działania wyrażający się w powoływaniu się na wpływy w sądach i pobieranie korzyści majątkowej uznany został za wysoce naganny. Zgodzić się należy ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy nie wskazał innych okoliczności obciążających, do których zaliczyć należy też okres działania, współdziałanie z innymi osobami według ustalonego podziału ról. Dodać należy, że takie przestępstwa, które udowodniono oskarżonej powodują negatywne oceny organów wymiaru sprawiedliwości przez społeczeństwo.

Nie tracąc z pola widzenia powyższych okoliczności Sąd Odwoławczy uznał, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił postawę oskarżonej, jej dotychczasowy sposób życia, a w szczególności jej zachowanie po popełnieniu przestępstwa, przyjmując wobec niej pozytywną prognozę kryminalistyczną. Można bowiem mieć przekonanie, że nie powróci ona do przestępstwa i wykonanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne dla wdrożenia jej do przestrzegania porządku prawnego. Zarówno ocena jej postawy, jak też jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (wyrok SA w Katowicach z dnia 20.11.2003 r. II AKa 391/03) uzasadniają taką prognozę. Oskarżona jest kobietą ponad 50-letnią o ustabilizowanej sytuacji rodzinnej i zawodowej. Jest matką 2 dorosłych dzieci, z których jedno pozostaje na jej utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą w zakresie gastronomii, uzyskując stałe dochody. Nie była dotychczas karana. W szczególności za znaczący należy uznać fakt, iż od daty czynów do wyroku upłynął ponad 10 letni okres. M. D. przez tak długi okres nie weszła w kolizję z prawem, prowadząc ustabilizowany tryb życia. Długi okres toczącego się postępowania niewątpliwie wpłynął na postawę oskarżonej, która żyła w oczekiwaniu na załatwienie sprawy, w niepewności co do rodzaju orzeczonej kary.

Mając powyższe na względzie Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż zachodzi pozytywna prognoza w stosunku do oskarżonej, która nie powróci do przestępstwa, a wykonanie wobec niej kary nie jest konieczne, tym bardziej, że wyznaczono jej maksymalny okres próby.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że Sąd Odwoławczy po wszechstronnej analizie niniejszej sprawy, kierując się dyrektywami zawartymi w przepisie art. 69 kk i wyżej przytoczonym orzecznictwem, doszedł do

przekonania, iż zastosowanie wobec M. D. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności było uzasadnione.

O opłatach za II instancję i wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.